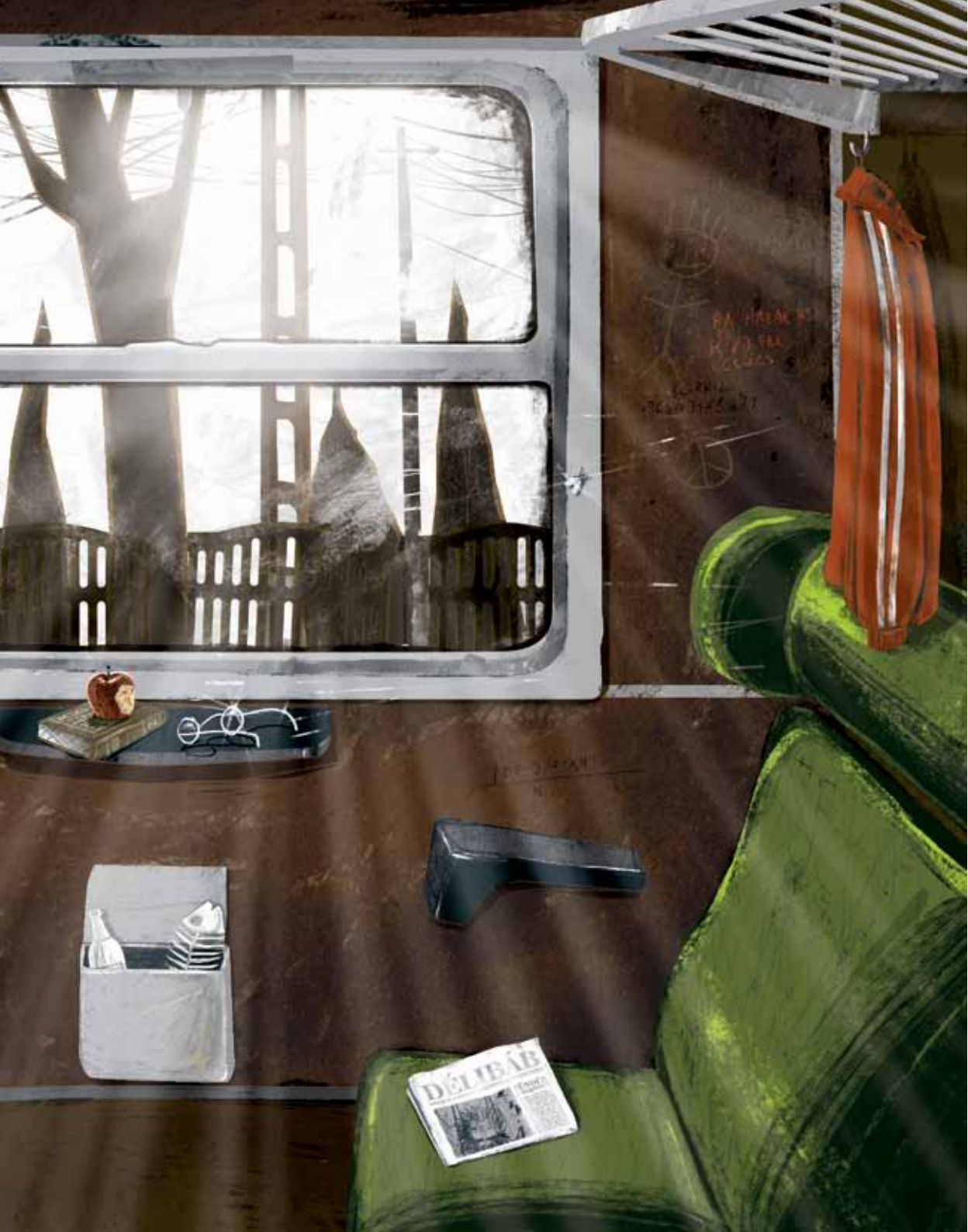

A VÖLGY, ÍRTA TÁRKONY

KOLLÁR ÁRPÁD ÍRTA

RAJZOK: NAGY NORBERT

CSiMoTa
BUDAPEST, 2016

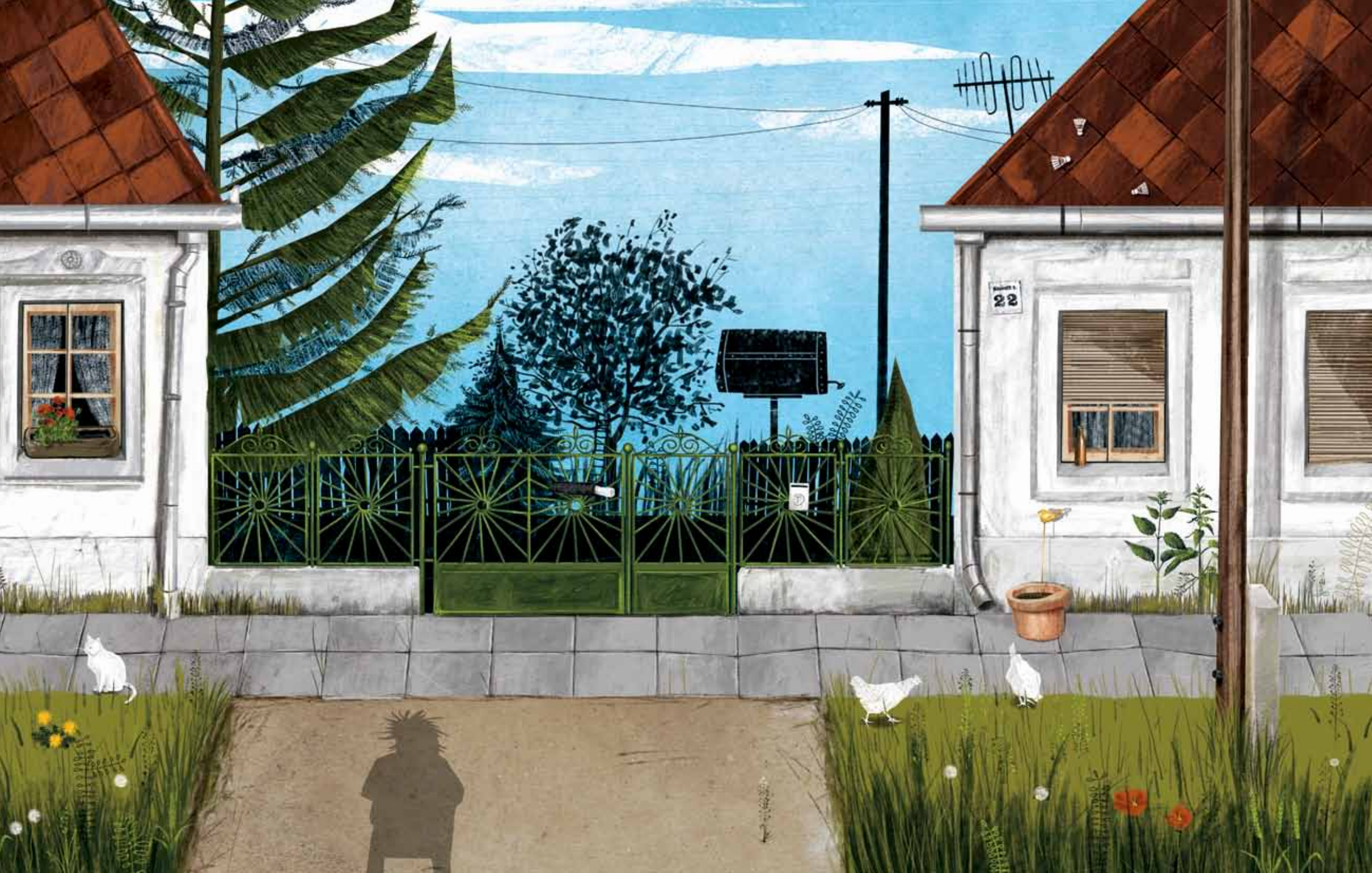

A VÖLGY, ÍRTA TÁRKONY

KOLLÁR ÁRPÁD

Rajzok: NAGY NORBERT

CSIMOTA
BUDAPEST, 2016

TÁRKONY

ÉS AZ ÉBREDÉS

Tárkony, a nemköltő költő a hideg konyhában gubbasztott, és nagyon sajnálta magát. Olyannyira sajnálta, hogy még nyafogni sem volt kedve. Igaz, nem tudta, miért is kellene nyafognia, csak érezte, hogy valamiért nagyon, de nagyon-nagyon.

Ásítva számba vette hát a tragikus lehetőségeket.

Első tragikusság: reggel van.

Második, egyben a legfőbb tragikusság: nem jutott eszébe a legfőbb tragikusság.

A reggeli kávéja nélkül képtelen volt gondolkodni. Még az asztaltól sem tudott fölállni, pedig egész éjjel ott aludt, hogy kéznél legyen a kávéfőző. Az első tragikusságban viszont nem talált semmi szokatlant: minden reggel borzasztóan rosszul esett neki, hogy föl kellett kelnie.

Még horkolt a lelke. Még az agya. Még mindene. Még a kisujja is. Sőt, a kisujjkörme alatt lévő piszok is.

Bekapcsolta Szörnyet, az ócska kávéfőzőt, aki olyan hangos csörömpöléssel köszöntötte, hogy beleremegett az ablak.

– Egy presszó lesz, de gyorsan – mondta sírós hangon Tárkony.

– Brrr! Egész véletlenül nem akartál még valamit mondani? – mordult föl Szörny.

– Ja, dehogynem, legyen mindjárt egy dupla! Nem is, inkább egy dupla-dupla! Tudod, ma különösen rossz napom van. Egyenesen tragikus, csak még nem jöttem rá, hogy miért...

– Brrr! Először is: *jó reggelt!* Másodszor meg: *kérek szépen!*
– szakította félbe Szörny a szokásos reggeli siránkozást.

– Mi, izé, mit kérsz szépen?

– Én ugyan semmit, te viszont egy kávé!

– Igen, igen, na, pont azt kértem!

– De nem *kértél*.

– Dehogynem, most mondtam, hogy.

– De nem mondtad, hogy *kérek*, te nyavalyás fűzfapoéta!
– dörögte Szörny.

– Jóvanjóvan, *jóreggeltéskérek szépen* – hadarta egy szuszra Tárkony.

– Na, így már mindjárt jobb. De így se kapsz semmit, mert kifogyott belőlem a víz – vigyorgott Szörny.

– Jaj – jajdult föl fájdalmasan Tárkony, szóval lefekvés előtt elfelejtette a vizet.

Ördögi kör! Kávé nélkül képtelen fölállni és vizet tölteni Szörnybe, hogy az kávé főzzön neki, hogy ő fölálljon és vizet töltsön belé, hogy...

...hogya is van ez? Teljesen összezavarodott.

Mindegy is, az az egy biztos, ha most nem kap kávé, nem tud fölállni az asztaltól. Ha nem tud fölállni az asztaltól, akkor nem tud elmenni Csücsökhöz, pedig halálosan megígérte neki.

Ennek az otromba Szörnynek is pont most kellett cserbenhagynia őt! Kár volt megvenni Hentes Kopasztól, a világhírű kétjobblábas balhátvédétől.

Tárkony nagyon utálta a kávé, de nagyon szeretett találkozni Csücsökkel. Mert az egész földkerekségen vele tudott a legegységjobban unatkozni. Vagyis szeretett volna, de sajnos néha megszállta őt az ihlet, amittől mindig rettenetes álmokba zuhant.

Egyedül még unatkozni is sokkal, de sokkal unalmasabb. Miközben Tárkony napokig, hetekig, hónapokig otthon hortyogott ihletett állapotban, szegény Csücsök végtelenül szomorúvá unatkozta magát.

Ezért aztán, amikor végre jól kialudta a költészetet, Tárkony megesküdött Csücsöknek, hogy soha, de soha többet nem hagyja őt cserben. Hogy egyszer és mindenkorra megváltozik, legalábbis megveszi Hentes Kopasz kávéfőzőjét. Szörny pedig olyan erős kávé főzött, hogy attól még a legerősebb ihlet idején sem aludt vissza.

De jaj, ha reggelre kifogyott belőle a víz, akkor vége volt mindennek.

– Ó, Csücsök – sóhajtott Tárkony a hideg konyhában, és újraértékelte a tragikusságokat.

Első és legeslegfőbb tragikusság: Csücsök!
Ha ma is cserben hagyja őt, soha többet nem fog szóba állni vele.
– Sírva könyörgök, Szörny, tölts magadba vizet, és főzz nekem egy akármilyen kávé!
– Hahó, te nyámnyila rímbetyár! Én csak egy kávéfőző vagyok!
Se kezem, se lábam, hogy a túróba tudnék vizet tölteni magamba?
Tárkornak most már rendesen megjött a kedve a nyafogáshoz.
– Jaj, jaj, jaj, mégis csak egy nyavalyás, semmirekellő, aluszkony nemköltő költő vagyok – pofozta magát, hogy még véletlenül se aludjon vissza.
De sajnos a költészetnek nem lehet ellenállni.
Hiába pofozta, csipkedte, bökölte magát. Hiába húzkodta a szemhéjait. Hiába verte a fejét az asztalba, képtelen volt ébren maradni.
Rábukott a zsíros deszkára, és már hortyogott is boldogan tovább.

TÁRKONY ÉS A MEGVILÁGOSODÁS

– Te haragszol rám! – csöngetett be Tárkony, a nemköltő költő Oregánhoz egy unalmas vasárnap délután.
Annyira unalmas volt az a vasárnap délután, hogy Oregán inkább beengedte őt, mert annál még Tárkony nyavalygása is sokkal szórakoztatóbbnak tűnt.
– Dehogyan haragszom, Tárkony! Hogy lásd, mennyire nem haragszom, meg is kínálnálak valamivel, de tulajdonképpen csak vizem van itthon...
– Na, tessék, mégis haragszol rám! – vágott közbe dühösen Tárkony.
– Mi, na, tessék, mert csak vizem van itthon? – csodálkozott Oregán.

- Na, tessék, mert *tulajdonképpen*.
- Mi az, hogy na, tessék, mert *tulajdonképpen*?
- Azt mondtad, hogy *tulajdonképpen*, és ebből is látszik, hogy haragszol rám! – sóhajtott Tárkony. És ettől a sóhajtástól Oregán maradék türelme is elfogyott.
- Tárkony, most már igazán elmondhatnád, hogy mi bajod van velem.
- Neked van velem...
- Honnan veszed ezt a baromságot? – csapta le Oregán az asztalra a vizes kancsót.
- Na, tessék, most is kiabálsz – biggyesztette le az ajkát Tárkony.
- De nem kiabálok! – kiabált most már igazán Oregán.
- Mégis kiabálsz – szipogta Tárkony. És ettől a szipogástól Oregán végképp kétségbeesett. Mert van az a szipogás, aminél még Tárkony sóhajtozása is sokkal, de sokkal szórakoztatóbb.
- Jó, jó, ne haragudj – mondta békülékenyen. – Nem kiabálok, csak áruld már el, hogy mielőtt ide jöttél volna, tehát még mielőtt azt mondtam volna, hogy *tulajdonképpen*, meg mielőtt még azt kiabáltam volna, hogy de *nem kiabálok*, szóval mindezek *előtt* miért gondoltad, hogy haragszom rád?
- Mert már egy hete nem kerestél – bökte ki végre Tárkony.
- Hiszen épp egy hete küldtél egy sms-t, hogy semmi szín alatt ne keresselek.
- És te nem is kerestél...
- Hiszen az sms után mindjárt írtál egy levelet is, hogy semmi szín alatt ne keresselek!

- És te nem is kerestél...
- Hiszen még egy cetlit is ragasztottál a bejárati ajtóra, hogy „*Semmi szín alatt ne keress! Üdv. Tárkony*”.
- És te meg se kérdezted, hogy miért ne keressél! Ha éppenséggel tudni szeretnéd, vagyis hát, ha éppenséggel nem is szeretted volna tudni, azért én elmondom. Mert egy világraszóló verset írtam, és nem akartam, hogy megzavarj.
- Nagyszerű! Látod, nem is zavartalak meg, tőlem aztán nyugodtan írhattad azt a világraszóló verset.
- De Csücsök, meg Lajos, meg Hentes Kopasz mégis rögtön föl hívtak. És el kell mondanom neked, hogy mindenkinek nagyon tetszett a vers. Itt van, olvasd csak el, hátha ettől megenyhülsz.
- Na, de Tárkony, tudod jól, hogy én sose olvasok verset. Nagyon idegesít, hogy nincsenek benne rendesen végigírva a sorok.
- Jó, akkor majd én föl olvasom neked. De csak ha igazán és őszintén elmondod róla a véleményed.
- Legyen – sóhajtott Oregán. Tudta, úgysem szabadulhat, amíg meg nem hallgatta azt a világraszóló verset.

Tárkony kihúzta magát, és öblös hangon szavalni kezdett:

*Cím nélkül, írta Tárkony, a költő.
A púpom púpjából csöpög a világ.
Ó.*

- Na, milyen? – kérdezte halálosan elégedetten.
- Tárkony, ez rettenetes! Hiszen ez nem is vers. Ez nemhogy

nem világnagy vers, hanem egy világnagy baromság. Még talán a címe volt a legjobb...

– Mi az, hogy *ez nem is vers!* – kiabált magából kikelve Tárkony. – Te nem is értesz a költészethez! Szerinted csak az a vers, ami rímel, mi? Különb is, azért gorombáskodsz velem, mert haragszol rám.

– Na, de Tárkony, milyen marhaság már az, hogy a púpodból csöpög a világ? Nincs is púpod! A nincs púpodnak meg végképp nem lehet púpja. Meg egyáltalán, minek a végére az az Ó?

– Attól, hogy nincs púpom, attól még egy versben írhatom, hogy csöpög! – tiltakozott szenvedélyesen Tárkony. – Az Ó meg olyan költői dolog, ha nem tudnád. Ettől vers a vers. Te tényleg semmit se konyítasz a költészethez, csak gorombáskodni tudsz!

– Hiszen te kérted, hogy mondjam meg őszintén és igazából, hogy mit gondolok. És én őszintén és igazából azt gondolom, hogy ez a vers borzasztó.

– Hoppá! – csillant föl Tárkony szeme.

– Mi hoppá?

– Elismerted!

– Mit?

– Hogy ez egy vers. Azt mondtad, hogy ez a vers borzasztó. Szóval az előbb nem is mondtál igazat.

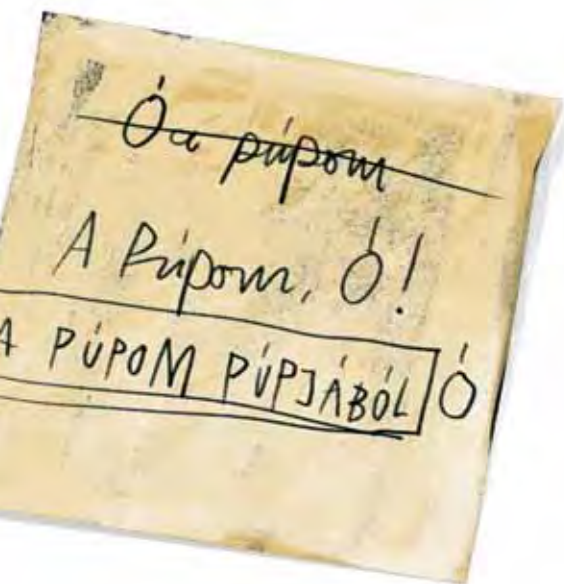
– Tudod, mit, ez az izé annyira rossz, hogy tulajdonképpen nekem mindegy is, hogy micsoda.

– *Tulajdonkééépppen!* – ugrott Tárkony vigyorogva Oregán nyakába. – Ó, lebuktál! Szóval csak azért nem kerestél, mert irigy

voltál rám, hogy ilyen világnagy verset írtam! De én nem haragszom ám! Tudod, mit, a kedvedért eztán minden vasárnap délután eljövök hozzád, hogy fölolvassam az éppen legújabb világnagy versemet.

Búcsúzóul Tárkony megpaskolta Oregán arcát, és fütyörészve távozott a már nem is annyira unalmas vasárnap délutánjából.

Oregán csak tátogott a döbbentettől, de tulajdonképpen még most sem tudott haragudni rá...

TÁRKONY és A (SERJE

Tárkony, a nemköltő költő gyerekkorában borzasztóan szeretett volna egy kutyát. Egy loncsos, morcos, loboncos kutyát. Egy harapós kutyát, aki megvédi őt a komiszoktól, hogy ne lógassák bele a bokájánál fogva a zúgóba.

Éjjel-nappal a kutyával nyaggatta szüleit. Ha az anyukája kitergette a frissen mosott ruhákat, kibukkant a szélfúttá lepedő mögül, és lebiggyesztette az ajkát. Ha az apukája föltette a füstre a szalonnát, kibukkant a fehéren gomolygó füst mögül, és lebiggyesztette az ajkát.

Kutyát akarok, kutyát akarok, kutyát akarok, visszhangozta a ház, a kert, a fáskamra.

De a szülei nem akartak kutyát. Mert a kutyát etetni kell, sétáltatni kell, beoltani kell, csutakolni kell, beporozni kell. Meg kúrálni, ha belefúrja magát a toklász a mancsába.

Mert a kutya egy loncsos, morcos, loboncos felelősség. Egy harapós felelősség, akiről muszáj gondoskodni. Inkább vettek neki a születésnapjára egy aranyhalat.

De az aranyhal nem tudott viczorogni, nem védte meg őt a komiszoktól.

Nem volt abban semmi érdekes, csak tátozott és nézett kifelé a bezöldült dunsztosüvegből. Tárkony sokkal jobban érezte magát, miután lehúzta a vécén.

Később talált egy kóbor kutyát a patakparton. Loncsos volt és morcos. Loboncos volt és harapós. Büdös volt és habzott a szája. Pont, amelyet mindig is szeretett volna. Haza is rángatta a farkánál fogva. De hiába könyörgött, hiába nyafogott, hiába toporzékkolt. A szülei nem engedték, hogy megtartsa azt a veszett kutyát.

Tárkony azóta már nem szeretne kutyát. Úgysem tudna gondoskodni róla, hiszen még az aranyhalról sem tudott. Mert ő délben szokott kelni, akkor is csak azért, hogy visszafeküdjön. Talán még egy kaktuszt is képes lenne kiszárítani.

Ezért figyelte egy ideje gyanakodva az ablakpárkányt.

A párkányon a tavaszi szél összefújta a tél összes mocskát. A délutáni semmittevés közben Tárkony egyszer csak észrevett a szürke porkupac tetején egy zöld pöttyöt.

Ez a délutáni semmittevés különben egy borzasztóan nehéz

dolog. Sokat kell gyakorolni. Úgy kell csinálni, hogy bámulni kell kifelé az ablakon, de közben nem szabad semmire sem gondolni, mert akkor lőttek annak a jó kis semmittevésnek.

Másnap a zöld pötty kidugta fejét a porkupacból. Aztán a pöttyből idővel csíra lett, a csírából hajtás, a hajtásból szár, a szárból rügyek, a rügyekből ágak, az ágakból pedig egy egészen csinos kis cserje.

Tárkony hosszú hetekig mást sem csinált, csak gyanakodva figyelte a cserje növekedését.

Egyszer csak azon kapta magát, hogy fölolvassa neki a legújabb verseit, és azok nagyon tetszettek a cserjének. Az irigy emberekkel ellentétben ő csöndben végighallgatta az előadást. Nem gúnyolódott, nem fogta be a fülét, nem vágta hozzá a cipőjét.

Az egyik különösen jól sikerült fölolvadás után Tárkony elnevezte a cserjét Cserjének.

Másnap viszont aggodalom költözött a szívébe, mert Cserje kókadozni kezdett a tűző napon.

Éjszaka nehéz gondok gyötörték, átizzadt a lepedője, hevesen vert a szíve. Reggel tenyerének élével óvatosan Cserje alá nyúlt, bevitte a szobába, és elültette a legnagyobb bögréjébe.

Öntözte, metszette, táplálta, babusgatta.

Cserje pedig százszorosan is meghálálta a gondoskodást. Gyönyörű göcsörtös ágakat hajtott. A gyönyörű göcsörtös ágakon gyönyörű tojásdad levelek fakadtak és gyönyörű piros bogyók teremték.

Tárkony jutalomból mindennap megsétáltatta őt a zúgónál.

De borzalom, egy szeszélyes tavaszi napon Cserje zsenge hajtásain millió parányi vérvörös izé jelent meg. Tárkony sikoltozva rohant el a gazdaboltba, és fölvásárolta az összes permetet. Otthon aztán az egészet jól összekotyvasztotta a fürdőkádban, és belenyomta Cserjét.

A hajtásokat habzsoló vérvörös izék mind kinyuvadtak a sok permettől.

De jaj, az esti fölolvadáskor észrevette, hogy elsárgult levelek szállingóznak a padló felé. Siklotozva rohant el az állatorvoshoz. Onnan siklotozva rohant haza, mert az állatorvos azt mondta, hogy ő ugyan csak egy állatorvos, de szerinte a sok méreg miatt nem ártana átültetni Cserjét.

Tárkony azonnal friss földbe tette, levelét harmatvízzel mosta, a törzsét is jól lecsutakolta. Simogatta, babusgatta, a legesleg-hosszabb versekkel traktálta.

Mindhiába.

Hozott ugyan néhány nyavalyás rügyet, termett ugyan néhány rappancsos bogyót, de egykor volt gyönyörű göcsörtös ágai végleg kopaszok maradtak.

Tárkony vigasztalhatatlan volt. Nem öntözte, nem mosdatta, nem babusgatta többet. Égette a szemét, amivé lett, rá sem bírt nézni arra a csenevész csonkra.

Először kitette az előszobába, hogy ne legyen szem előtt. Aztán a gangra. Aztán az udvarra. Aztán kidobta az egészet a ház mögötti szemétdombra.

Majd napokig és hetekig és hónapokig és évekig csak kifelé bámult az ablakon.

Napokig és hetekig és hónapokig és évekig nem írt egyetlen verset sem. Már teljesen elfelejtette Cserjét, ahogy elfelejtette az aranyhalat vagy a kőbor kutyát is. Borostás volt az arca, csatakos a haja, hagymaszagú a lehelete.

Nagyon jól ment neki a semmittevés, annyira jól, hogy nem gondolt soha semmire.

Nem tudni, odakinn a fák hányszor hullajtották le lombjukat, mígnem egyszer nagyon furcsa dolog történt.

Egy rigóra gondolt.

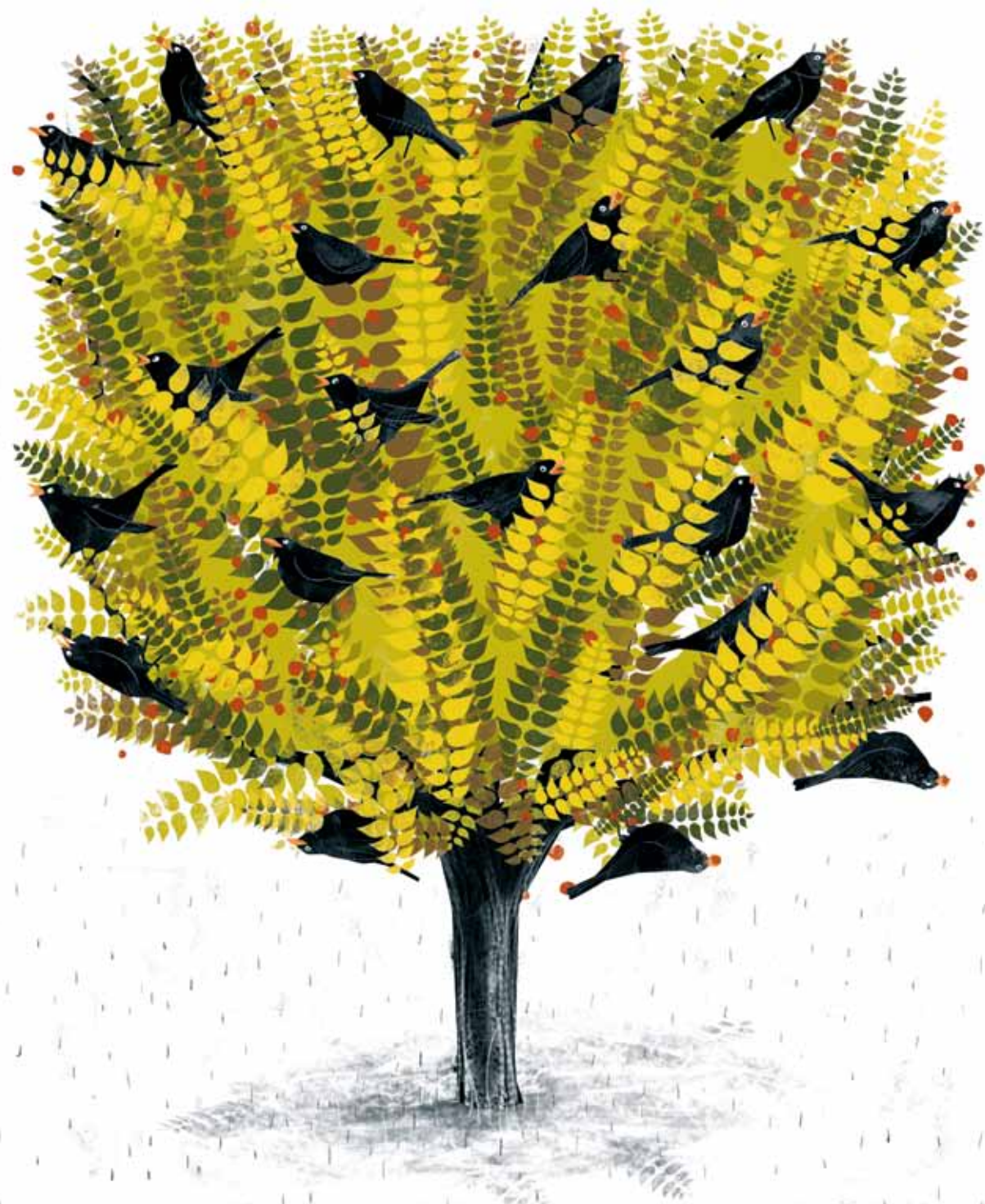
Egy izgága feketerigóra, aki gondolatokat csempészett a fejébe. Gyorsan elhessegette a rigót, de kettő jött helyette. Elhessegette azokat is, de száz meg száz jött helyettük.

Olyan hangosan fütyörésztek, hogy képtelen volt folytatni a semmittevést.

Dühösen kicsörtetett a verandára, hogy elkergesse a madarakat, de kikerekedtek a szemei, de leesett az álla. De égnek állt a szőr a hátán örömeiben, amikor meglátta, hogy a ház mögötti szemétdombból egy gyönyörű ostorfa sarjadt. Göcsörtös ágain száz meg száz rigó trillázott, száz meg száz rigó falta a piros bogyókat.

TÁRKONY, a NEMKÖLTŐ KÖLTŐ
ELŐVETT A ZSEBÉBŐL EGY ÖSSZEGYŐMÖSZÖLT PAPIRLAPOT.
KISIMÍTGATTA, LEÜLT A FA ALÁ,
HÁTÁT A RAPPANCOSOS TÖRZSNEK VETETTE.
MEGKÖSZÖRÜLTE TÖRKÉT,
ÉS HANGOSAN OLVASNI KEZDETT.

TÁRKONY ÉS A BÁTORSÁGCSAVAR

Tárkony, a nemköltő költő félt mindentől az égvilágon. Össze-
rezzent, ha dió koppant a tetőn. Fölsikított, ha a délutáni
szunyóka idején becsöngettek hozzá. Kirohant a világból, ha vala-
ki a vállára tette a kezét, és megkérdezte, hány óra.

A torkában dobogott a szíve, ha csak át kellett mennie
a főutcán.

Csücsök egyszer kacagva azt mondta neki, hogy ő, azaz
Tárkony bizony egy gyáva féreg. Mert Csücsök szerint csak egy
gyáva féreg fél attól, hogy elfogy a tej a hűtőjéből, hogy a tél
után soha többet nem lesz tavasz, hogy egyszer csak minden-
ok nélkül beleugrik egy kútba.

Tárkony zavartan hápogott. Nem merte elmondani Csücsöknek,
hogy a legeslegjobban attól fél, hogy kinevetik. Kinevetik, mert

nem tud villával enni, mert idétlenül kócos a haja, mert fogalma
sincs, hogy mi az a füttyömfitty.

Kinevetik, mert egy gyáva féreg.

Hozzászokott már a félelemhez, hozzászokott már az emberek
nevetéséhez, akár a téli legyek a kőválygáshoz. De ha Csücsök
nevetett rajta, az rosszabb volt mindennél. Az perzselőbb volt
a bugyborgó lávánál is, mert az vörösre égette az arcát.

Csücsök persze folyton kinevette, mert borzasztóan jól szóra-
kozott rajta.

Szegény Tárkony, már torkig volt saját gyávaságával. Szeretett
volna olyan bátor lenni, mint a Tündér, akit Csücsök soha, de
soha nem nevetett ki.

Ebben a Tündérben amúgy egy fikarcnyi tündéres sem volt.
Még egy fikarc fikarcának fikarca sem. Például nem is volt nő,
vagy lány, vagy asszony, még csak vénasszony sem. Mondjuk,
a vénasszonyok sem tündéresek.

Az arca borostás, a haja csatakos, a lábszaga borzasztóan fa-
csarta az orrot. Poshadt csicsóka, vagy uborka, nyúlós kovászos
uborka szaga volt.

Szóval ez a Tündér nem is csinált semmi tündéreset, csak
heverészett meg nézelődött naphosszat, mert abban volt a leges-
legjobb.

Mégse merte őt kinevetni senki.

Tárkony elhatározta, kér tőle valamit, ami kigyógyítja őt a gyá-
va féregségből.

– Ettől bátor leszel, mint a veszett róka – dobott Tárkony lába elé a Tündér egy rézsznű pozdorjacsavart. – De figyelmeztetek, a bátorság nagyon fárasztó dolog!

Tárkony a markába vette a bátorságcsavart, de nem történt semmi.

Jól megszorongatta, hogy a csavar menete a húsába vágott.

De semmi, semmi, semmi.

Kinyújtotta a nyelvét és megnyalta.

De semmi, semmi, semmi.

Nem érzett semmi bátorság féleséget, csak fájdalmat a tenyerében, meg undorító fémest ízt a szájában.

Egész nap leverten lődörgött, várta, mikor csap belé a bátorság. Végül annyira elfáradt a nagy bátorságvárásban, hogy lerogyott az ókút peremére.

A boltba menet Csücsök észrevette, hogy ott gubbaszt, akár egy rakás szerencsétlenség. Egyből mosolyra görbült a szája. De gyorsan le is görbedt az a mosoly, mert Tárkony hirtelen fölpattant, mintha rugó lenne a fenekében, és szó nélkül beleugrott a kútba.

Szerencsére nem fulladt bele, mert a kút vize már réges-régen elapadt. Csak térdig cuppant a sárba, de annyira, hogy traktorral kellett kihúzni onnan.

Miután kibukkant a feje a kútból, összekócolta dróthaját, és vérfagyasztó csatakiáltást hallatott. Az ötórás busz előtt tigrisbukfencet vetve átvágott a főutcán, fölmászott a templomtoronyra,

kicsit himbálózott a toronyóra nagymutatóján, majd lecsúszott a villámhárítón, berohant az erdőbe, és csak harmadnap rohant ki onnan.

Tárkony egy teljes hétig rémisztgette bátorkodásával a Völgy lakóit. Olyan volt, akár egy megvadult orángután. Mindenhova fölmászott, mindenhol leugrott. Minden diófát megrázott, minden házba becsöngetett, minden hűtőből kirámolta a tejet. Mindenkinek elmondta, mennyi a pontos idő.

A legváratlanabb pillanatokban ugrott a buszok elé.

Miután kitombolta magát, és úgy érezte, hogy bizonyította a bátorságát, vérben forgó szemekkel Csücsök elé toppant.

– Na!

– Mi na?

– Na, most neved rajtam!

– Nem nevetek.

– De neved!

– De semmi kedvem.

– Haha! Most már bátor vagyok, mint a Tündér! Egy veszett rókánál is bátrabb! Ezért nem neved rajtam!

– Szerintem inkább őrikt vagy, mint egy veszett Tárkony. Azért nem nevedek rajtad, mert egyáltalán nem vagy vicces. Az nem vicces, ha fölmászol a templomtoronyra. Az sem, ha elütteted magad egy busszal. A legkevésbé az vicces, ha a szemem láttára beleugrasz egy kútba. Tárkony, kérlek, hagyd már abba ezt a bátorkodást, annyira aggódom, hogy valami bajod esik.

– Miért, hát gyávának vicces voltam? – csodálkozott Tárkony.

– Korábban mindig meg tudtál nevetetni. Az szerintem igazán vicces volt, hogy összeresztél minden diókoppanásra, és az is, hogy kirohantál a világból, ha valaki megkérdezte tőled, hány óra. És az volt a legviccesebb, hogy nem mertél átmenni a főutcán.

– Nem értem – fészülgette a haját zavartan Tárkony.

– Tudod, azelőtt alig vártam, hogy találkozzunk. Mert ha szomorú voltam, egyből vidám lettem, ha csak megláttalak. Ha pedig vidám voltam, akkor még annál is vidámabb. De ez a mostani bátorságod inkább rémisztő, ezzel egyáltalán nem tudsz megnevetetni.

– Hiszen egyszer azt mondtad, hogy egy gyáva féreg vagyok.

– Nekem mégis nagyon hiányzik az a gyáva féreg Tárkony, aki félt, hogy kifogy a tej a hűtőjéből, aki félt, hogy a tél után nem lesz többet tavasz, aki félt, hogy nem tudja, mi az, hogy füttyömfitty. Hiszen senki se tudja. Tárkony, még én se tudom, mi az a füttyömfitty. Kérlek, ígérd meg, hogy nem nyalogatod többet azt a csavart.

Tárkony erre szó nélkül bedobta a bátorságcsavart az ókútba. Ráfért már arra is egy kis bátorság, mióta elapadt a vize.

ÉREZTE, HOGY A TESTÉBE VISSZATÉR A JÓL ISMERT REMEGÉS.
EGYÁLTALÁN NEM VOLT ROSSZ. SŐT. MOST VALAHOGY NAGYON IS JÓ VOLT.

TÁRKONY ÉS AZ ~~UNLO~~ UNALOM

– Unom a pöfeteget, unom a lócitromot, unom a gondolatot, unom az unalmat! – fakadt ki Tárkony, a nemköltő költő. – Menjünk, nyuvasszuk meg a Vöröst, és vegyük végre vissza a labdánkat!

Mindenkinek borzasztóan tetszett ez az eszement ötlet, mert labda nélkül már mindenki nagyon unt mindent.

A kertek alján szerettek a legeslegjobban focizni, amikor még volt labdájuk. Ide nézett a Vörös kerti budija, meg az egész kertje, tarackostul, barackfástul. Meg a Vörös egyik szomszédjának a kertje, meg a Vörös másik szomszédjának a kertje is.

A labdát persze folyton berúgták vagy az egyik, vagy a másik kertbe. Vagy a harmadikba. Ha az egyik vagy a másik kertbe pottyant, akkor nem volt semmi gond. A labda csak szétlapította a paradicsomot, megritkította a paprikát, letarolta a lóherét.

A Vörös szomszédjai nagyon békés népek voltak. Az egyik csak paradicsomkaróval hajkurászta őket, ha bemásztak a labdáért, a másik csak sópuskával lövöldözte a feneküket.

Akkor volt baj, ha a harmadik kertben kötött ki a labda.

A Vörösnél. Neki sem paradicsomkarója, sem sóspuskája, mégsem akart bemászni hozzá senki.

Igazán undok egy dög volt ugyanis ez a Vörös. Senki sem szeretete, viszont mindenki utálta.

Az volt a kedvenc szórakozása, hogy a kiskapuból válogatott sértéseket vágott a járókelőkhöz. A kövérré ráförmedt, hogy annyira dagadt vagy, mindjárt földobod a pacskert. A csúnyára meg rámordult, hogy annyira rusnya vagy, nem ver vissza a tükör.

A padlásán kacagó gerléket tartott, amiket pálinkás kenyérrel etetett. Hátborzongató kacagás szivárgott a házából.

Oregán persze mindig az ő kertjébe barmolta be a labdát.

Ilyenkor a Vörös egyből lecsapott rá, és már kezdődhetett is a kunyerálás. Addig-addig nyafogtak, könyörögtek, jártak a nyakára, míg vaskos sértések kíséretében nagy nehezen vissza nem dobta. Ez után egy ideig hangosan köszöntek neki, a háta mögött viszont nagyokat köptek.

De most se előbb, se utóbb, inkább soha. Nem adja vissza, mert megunta. Megmondta, hogy kész, elege van. Torkig elege. Hogy folyton bebarmolják a labdát a kertjébe. Be is vitte a házba, be is reteszelte az ajtót.

És tényleg nem adta. Hiába nyafogtak, könyörögtek, nyakrajártak. Hiába túrték összeszorított foggal a sértéseket. Nem, nem és nem. Inkább szanaszét kaszabolja.

Labda híján sürgősen ki kellett találniuk valamit, ha nem akarták, hogy megegye őket az unalom, akár az iskolatáskában felejtett uzsonnát a nyári penész.

Csücsök fölvetette, talán focizhatnának Oregán fejével, mert az elég nagy és elég gömbölyű is hozzá. De Csücsök ötlete nem nagyon tetszett Oregánnak. Hozott inkább az erdőszélről egy szép nagy pöfeteget, azt rugdosták, míg füstölögve szét nem pöffent.

Készítettek aztán rongylabdát lyukas zokniból, passzoltak lócitrommal, dekáztak vadnarancssal. Siralmas volt mind az egyetlen és igazi labdájukhoz képest, amit még a Tündér hozott nekik az egyik portyázásáról.

Disznóhólyag a belseje, cserzett marhabőr a külseje, mangalicaszőr a tömítése. Fűzőpintyek varrták, ászkarákok szabták, ganajtúrók gömbölygették. Suhant, akár a gömbvillám.

Ha bármi mással úgy tesznek, mintha fociznának, és az nem jó, akkor bármi más nélkül biztos jobb lehet focizni, javasolta Csücsök. Így találták ki a gondolatfocit, amihez nem kell kertek alja, kapu, de még labda sem.

Úgy játsszák, hogy bekészítenek egy nagy tál cseresznyét, és kifekszenek a napra. Aztán mindenki gondolatban focizik, és mondja, hogy éppen mit csinál.

Tárkony például fantasztikusan cselezett, Lajos, a mindenes prímán szerelt, csak kicsit sokat gáncsolt gondolatban. Oregán pedig még így is folyton bebarmolta a labdát a Vörös kertjébe.

Jó ez a gondolatfoci, csak sajnos nagyon unalmas.

– Unom a pöfeteget, unom a lócitromot, unom a gondolatot, unom az unalmat! – fakadt ki Tárkony. – Menjünk, nyuvasszuk meg a Vöröst, és vegyük végre vissza a labdánkat!

Mindenkinek borzasztóan tetszett ez az eszement ötlet.

Bezörgettek hozzá, de semmi. Rángatták, rugdosták, de nem nyílt ki a nehéz vaskapu. Már annyira kínozták őket az unalom, hogy félelmüket, hogy undorukat legyűrve bemásztak az udvarba. Aztán a nyitva hagyott konyhaablakon keresztül a házba is.

A Vörös nem volt otthon. Már millió éve nem járt nála vendég, még csak tolvaj sem. Óvatosan osontak szobáról szobára az egyetlen és igazi labdájukat keresve.

Minden szobában, zugban, helyiségben gúlákban álltak a limlomok, melyeket a Vörös sok-sok év alatt fölhalmozott. Banánládákban szépen elrendezve, selyempapírba szépen becsomagolva törött kávéscsészék, lemerült elemek, traktorcsavarok, babafejek, csempe tejfogak, gyertyacsonkok, rozsdás kések, dárdavégek...

Mindenféle kacat, ami csak a világon van, még az is, ami már nincsen.

Már éppen kétségbe estek, hogyan fogják a rengeteg limlom, a sok miegymás között megtalálni a labdájukat, amikor a nappaliba lépve végre megpillantották.

Ott dobogott, ott lüktetett az asztalon vérvörösen, akár egy bivalyszív.

Amikor megérintették, abban a szent pillanatban föl kacagtak a gerlék!

A kapuban hanyatt lökték a hazatérő Vöröst, annyira rohantak kifelé rémülten a világból. Rohantak fejvesztve kifelé a Völgyből lüktető szívvel, lüktető tenyérrel, ameddig csak a lábuk, ameddig csak a tüdejük bírta.

A Vörös úgy meglepődött az eszeveszett társaságon, hogy még egy keszeg kis sértést sem tudott utánuk köpni.

– Unom a rohanást, unom a gerléket, unom labdát, unom az unalmatlanságot – lihegte térdre roskadva Tárkony, amikor a gáton túl végre kifogyott belőlük az szusz.

Oregán erre csak nagyot hörgött hanyatt fekvé. Hiába tátogott, nem kapott levegőt. Nem találta a tüdejét. Biztos volt benne, hogy az a Vörösnél maradt, már a gerlék csipegetik a padláson.

– Unom, hogy ununk mindent – hevert Csücsök is duzzogva Oregán mellé a fűbe.

– Unom, hogy unod, hogy ununk mindent – roskadt melléjük Lajos is.

Így nézték egykedvűen napokon, heteken, éveken át a változó felhők rohanását.

– Jaj, Oregán, már megint bebarmoltad a labdát a Vöröshöz! – törte meg Tárkony nagy sokára a sűrű csöndet.

De a Vöröshöz ezután már gondolatban sem mertek bemászni. Nem is köszöntek neki. Igaz, többet nem is köptek nagyot a háta mögött.

VILÁGHÍR

TÁRKONY ÉS A

Tárkony, a nemköltő költő föllökte a piros pöttyös bögrét. A kakaó mind az ölébe ömlött, a bögre vadul pörgött a zsíros asztalon, míg nagyot döccenve le nem pottyant a konyhakőre.

A porcelán ezer darabra robbant.

Tárkony elsírta magát. A pöttyös bögre volt a kedvence, mert ez volt az utolsó bögréje. És az volt az utolsó pohara és tányérja is, mert már minden pohara, tányérja és bögréje eltörött. A csíkos, a csempe, a csorba, a kockás, a füles, a virágos és a virágtalan is.

Napok óta a pöttyös bögréből itta a kakaót, a kávé meg a szörpöt, ette a spenótot, a pacalt meg a tejbegrízt.

Jaj, mostantól a tenyeréből kell szürcsölnie a forró kakaót!

Szegény Tárkonyt szörnyű gondok gyötörték, mióta a boltban elolvasott a tejesüvegen egy bugyuta reklámverset. Megtudta, hogy nem ő az egyetlen költő a világon, és jaj, azt is meg kellett tudnia, hogy kettejük közül nem ő a leghíresebb.

TÁRKONY SPENÓTJA*

4 FŐRE SZÁMOLVA**

EZ KELL HOZZÁ →

1. 2 UJONYI DISZNÓZSÍR (A BÖDÖN ALJÁRÓL)
2. 1 ZACSKÓ FAGYASZTOTT SPENÓT
3. 1 DB SZIKKADT ZSÖMLE
4. LÖTTYINTÉSNYI TEJ (CSAK EGY LÖTTYI!)
5. SÓ, BORS, ÉRZÉSRE (3 ÉS FÉL CSIPET)
6. FOKHAGYMA, SOK, INKÁBB NAGYON SOK (MÉG TÖBB)
7. FRISS TÁRKONY (RENGETEG)***

KELL EGY PÉNTÉKI ZSÖMLE. SZÉTCINCÁLOM, JÓL BELETUNKOLOM A TEJBE. BEKAPCSOLOM A GÁZT ÉS FÖLHEVÍTEM A DISZNÓ ZSÍRJÁT A VÖRÖS ZOMÁNCOS LÁBOSBAN. A FAGYASZTOTT SPENÓTOT RÁDOBOM A FORRÓ ZSÍRRA (NEM ZACSKÓSTUL!). HA FÖLÖLVADT A SPENÓT, RÁTESZEM A MÉG TÖBB FOKHAGYMÁT, MEG A CINCÁLT ZSÖMLÉT. BELELÖTTYINTEM AZ EGY LÖTTYI TEJET. (AZ APÓRA VÁGOTT TÁRKONYT NE FELEJTSD EL!!!) BUGYOGJON AMIG JÓ TRUTYMÓS NEM LESZ, MINT OREGÁN AGYA. SÓZNI, BORSOZNI!!! (SÓ A SÓTARTÓBAN, BORS A BOLTBAN!) A PÖTTYÖS BÖGRÉBEN TÁLALOM BUNDÁS KENYÉRRREL VAGY TÜKÖRTÖJÁSSAL (AZT CSINÁLJA MEG CSÜCSÖKI). DE NAGYON JÓ MACÁBAN IS, CSAK HA VAN HOZZÁ SOK SONKA!

ÍGY KELL CSINÁLNI

* EZ SOKKAL JOBB, MINT OREGÁNÉ, MERT AZ PFUJI
 ** PL: ÉN, CSÜCSÖK, OREGÁN, LAJOS VAGY HENTES KOPASZ
 *** HELYETTE NAGYON TILOS A SZUROKFÜZI

Teljesen kikészült. Naphosszat csak pizsamában lődörgött, mindent föllökött, minden kiesett a kezéből. Folyton-folyvást azzal gyötörte magát, hogyan lehetne belőle világhírű költő.

Amikor az utolsó bögréje is ripityára tört, be kellett látnia, ez így nem mehet tovább. El kell mennie a Kocsmároshoz.

A Kocsmáros volt ugyanis a majdnem legbölcsebb ember a Völgyben. Annyira bölcs volt, hogy kocsmát nyitott, ahol a kevésbé bölcs emberek otthagyták minden pénzüket. Nála csak a Tündér volt bölcsebb, ő kocsmá nélkül is meg tudott szerezni mindenkitől mindent.

– Híressé kell tenni a Völgyet! – vágta rá a Kocsmáros.

Bizony ő is csak sóhajtozott mostanában, mert kevesen jártak a kocsmájába. Ha híres lenne a Völgy, sokkal több szomjas ember térne be hozzá.

– Hát persze! – csapott a homlokára Tárkony.

Ha híres lesz a Völgy, idecsődül a fél világ, és mindenki megismeri Tárkonyt, a költőt! Hiszen úgy képtelenség a világhír, ha a kutya se jár errefelé. Hiába ír most világraszóló verseket, ha senki se szól a világnak, hogy ebben az eldugott Völgyben él egy zseniális költő.

Ha híres lesz a Völgy, végre az ő verse lesz rajta a világ összes tejesüvegén!

– De hogyan kell csinálni a világhíresítést? – kérdezte a Kocsmárostól.

– Pofonegyszerű! Sürgősen szerezniünk kell egy meg nem értett költőt, aki itt született a Völgyben!

– Khmmm... – köszörülte meg torkát Tárkony. – Én egészen véletlenül egy itt született költő vagyok, és éppenséggel nem nagyon vagyok megértve!

– Végül is vészhelyzet van – fintorgott a Kocsmáros –, jobb híján neked kell kútba ugranod.

– Mivanmivan?

– Ja, és biztosra kell menni, ezért mindenképpen köss egy nagy követ a nyakadba.

– Mivanmivan?

– Egy élő költő miatt senki se fog a Völgybe zarándokolni – emelte le a Kocsmáros a savanyú káposztás hordó tetejéről a követ. – De ha kútba ugrasz, a szülőházadnál tolongni fognak az emberek, és a nagy tolongásban iszonyatosan megszomjaznak.

– Nekem nem igazán tetszik ez a terv – dadogta Tárkony.

– Jó, én csak segíteni akartam neked, de ha ilyen finnyás vagy, menjünk el inkább a Tündérhez – tette vissza a helyére a követ sértődötten a Kocsmáros. – A Tündér kocsmá nélkül is meg tud szerezni mindenkitől mindent, ő biztos tudja a világhír receptjét is.

– Háború! – vágta rá a Tündér.

– Mivanmivan? – kérdezték egyszerre.

– Süketek vagytok? Mondom, há-bo-rú!

– És azt hogyan kell? – értetlenkedett a Kocsmáros.

– Le kell rohanni, el kell foglalni valamit a szomszédban, akkor végre híres lesz ez a porfészek is – magyarázta a Tündér.

– Na, de mi van itt elfoglalni való a környéken? – nézett vissza rá bambán a Kocsmáros.

– Az már nem az én bajom! – ásított unottan a Tündér. Csak az a fontos, hogy kínozzátok meg a foglyokat!

– Azt nagyon muszáj? – kérdezte Tárkony.

– Nem nagyon muszáj. Ha ilyen nevenincs firkász akarsz maradni egész életedben, akkor semmiképpen!

A Kocsmáros félreverte a repedt harangot. Egy órán belül ott feszített tornasorban a kocsmá előtt Oregán, Tárkony és Lajos, a mindenes. Tárkonyt természetesen Csücsök is elkísérte a bevetésre.

Oregán elhozta a töpörtyűsütő fakanalát. Lajos postásgumiból, gumipókból, szikszalagból gyorsüzelésű csúzlit szerkesztett. Tárkony pedig egy kihegyezett lúdtollal hadonászott. Csak Csücsök nem hozott magával fegyvert. Oregán ezért kölcsönadta neki a kedvenc önvédelmi palacsintasütőjét, nehogy megsebesüljön az öldöklő küzdelemben.

– Foglajuk el gyűlölt ellenségeink akármijét! – vezényelt a Kocsmáros marsallbotjával, egy felszalagozott lopótökkel.

– De nekünk nincsenek is gyűlölt ellenségeink! – vetette közbe Csücsök.

– Majd keresünk magunknak! – jelentette ki magabiztosan a Kocsmáros.

– És nem lehet gyűlölés nélkül? – akadékoskodott tovább Csücsök.

– Naná, hogy nem! Anélkül túl kegyetlen lenne a háború! – szegezte a lopótököt Csücsök homlokához a Kocsmáros.

De hiába meneteltek napokig, hetekig, hónapokig libasorban a Völgy körül, ellenségnek nyomát sem látták. Hiába sasoltak elszántan, nem találtak semmi elfoglalnivalót, még csak egy rozzant juhakolt sem.

El is tévedtek, el is fáradtak, meg is áztak, meg is fáztak a nagy hadakozásban. Már szőrösek és bűdösek voltak, akár a spájzban felejtett camembert.

– Elég unalmas dolog ez a háború – morogta Oregán. Irtó morcos volt, mert a Kocsmáros megtiltotta neki, hogy palacsintát süssön, nehogy a füst elriassa az ellenséget. Palacsinta nélkül viszont Oregán szerint mit sem ér a világhír.

A többiek is torkig voltak már a hasztalan kóválygással. Kiszusszant belőlük a harci vágy, erősen fontolgatták, hogy megszöknek a seregből.

Már kis híján kitört a zendülés, amikor a Kocsmáros hirtelen hasra vágta magát.

– Egy elfoglalni való barlang – suttogta elégedetten –, és szerencsére a gyűlölt ellenség is otthon van!

A gyűlölt ellenség egy darab loboncos szakállú, rongyos öregemberből állt, aki a barlang előtt gubbasztott.

Tárkonyt küldték előre felderítőnek, hogy tudakolja ki az ellenség szándékát.

– Tárkony vagyok, a nemsokára világhírű költő! – bökte meg a szundikáló öreget a kihegyezett lúdtollal. – Te ki vagy, és mi a fészkes fenét csinálsz itt?

– Remete vagyok, a barlang őre, és itt elmélkedem már vagy ezer éve, de a múlt kedd óta biztosan.

– És miről elmélkedsz?

– Arról, hogy miért kell őriznem a barlangot.

– És miért kell őrizned?

– Azt sajnos elfelejtettem a sok elmélkedésben.

– Sok a дума! – ugrott elő türelmetlenül a Kocsmáros. –

A Völgy nevében elfoglaljuk a barlangodat és kész! De figyelmeztetlek, ha ellenállsz, Oregán gondozásba vesz a töpörtyűsütő fakanállal.

– Hurrá! – pattant föl vigyorogva a Remete. – Már úgyis halálosan untam itt magam, hiányzik a pihe-puha ágyam, meg a kedvenc fürdőköpenyem. A koszt is borzalmas, kiütést kapok a pirított hangyától.

– Állj! – kólintotta fejbe a Kocsmáros a lopótökkel. – Ez így teljesen szabálytalan háború. Mielőtt hazamennél meg kell kínoznunk!

– Azt nagyon muszáj? – kérdezte már nem vigyorogva a Remete.

– Különben sose lesz híres a Völgy – felelte szigorúan a Kocsmáros. – Na, tömjétek csak be a fogoly száját egy zoknival, és kötözzétek jó erősen ahhoz a diófához!

– Várjatok! – kiáltotta Csücsök. – Mindenkit azzal lehet a legjobban kínozni, amit a legjobban utál. Ugye, utálsz a lekváros palacsintát? – fordult a Remetéhez.

– Igen, pfuj, igen, utálok!

– Normális vagy, ember? A lekváros palacsintát mindenki szereti, aki csak egyszer is megkóstolta! – kiabálta magából kikelve Oregán.

– Na, ez az, én még sose kóstoltam, azért utálom!

Ebben az érvelésben Oregán sem talált semmi hibát. Rittyentett hát vagy száz lekváros palacsintát, mert száznál kevesebbet képtelen volt sütni.

– Nagyon finom, izé, akarom mondani, pfuj, ez borzasztó! – mondta a Remete, miután belétömték az elsőt. – Jaj, könnyörgök, kínozzatok még!

– Szerintem már eleget kínoztuk – tiltakozott nagylelkűen Oregán, mert nagyon aggódott, hogy neki nem jut egy falat sem.

– Mind a százat bele kell tömni! – parancsolta a Kocsmáros.

– Ó, jaj – sóhajtott a Remete –, nem tudom, hogyan fogom túlélni ezt a kegyetlenséget.

– Ó, jaj – szipogott Oregán –, nem tudom, hogyan fogom túlél-
ni ezt a kegyetlenséget.

– Nagyon szépen köszönöm, hogy elfoglaltátok a barlangomat – böfögte a Remete, miután Oregán legnagyobb sajnálatára a századik palacsinta is eltűnt odvas szájában. – Meg a kínozt is, az igazán borzalmas volt!

Búcsúzáskor a Kocsmáros még a lelkére kötötte, vigye hírét kíméletlen rémtetteiknek. Hogy a világ összes szomjas embere megismerje a Völgyet.

Tárkony pedig szilvalekvárral fölírta a barlang falára a világra-
szóló hódítást elzengő versét.

Dagadt a melle a büszkeségtől. A diadal után biztos volt benne, hogy ez a vers nemsokára rajta lesz a világ összes tejesüvegén!

TÁRKONY ÉS A VONAL

Tárkony, a nemköltő költő a friss zsömlére gondolt. A zsömlére, aminek puha belseje őrzi még a kemence emlékét. A ropogós kéregre, ami szépen megcserepesedett, amikor hűlni kezdett.

A zsömlére, amit a péklegény hajnalban kivett a kemencéből, amit a fuvaros teherautóra pakolt, amit a teherautó elvitt a boltba, amit a boltos kirakott a pultra, amit egy öregasszony jól összenyomkodott, mielőtt még Tárkony nejlonszatyorba tette volna, a nejlonszatyorból pedig csempeszélű tányérjára.

Hogy mennyire jó lett volna beleharapni abba a zsömlébe.

Ha Oregán nem tépi föl bömbölve konyhájának ajtaját. Ha Oregán nem vágja őt hátba, hogy szenzáció. Ha Oregán nem rángatja el őt attól a csempeszélű tányértól.

Történt ugyanis, hogy portyázás közben a Tündér a Nagy Bűdös Semmi kellős közepén megtalálta a Vonalat. Tíznap jár-földre a Völgytől, legfeljebb százra vagy ezerre.

Igen, a Tündér a saját szemével látta egy homokbucka tetejéről. Hogy mi van a Vonalon túl? Halvány lila gőze sincs. Olyan kényelmesen süppeteg volt a homok, olyan langymeleg a tavaszi napsugár, hogy semmi kedve sem volt átlépni a Vonalat, amit élő ember még nem lépett át soha.

Inkább hengergőzött egy jót a bucka tetején, aztán szépen hazajött.

A Vonal, ami úgy volt eddig, hogy nincs, most egyszerre úgy lett, hogy van. A szenzációs hír hallatán fölbolydult a Völgy. Mindenki híres felfedező akart lenni. Mindenki a legelső akart lenni, aki átlépi a Vonalat.

A Vonalat, amiről eddig csak a mesékben hallhattak.

A Völgyben ugyanis időtlen idők óta, legalábbis a kilencvenhét éves Babi néni kislánykora óta azt mesélik a gyerekeknek, hogy volt egyszer egy világ, amiben nem volt Vonal, aztán lett egy világ, amiben van Vonal.

A VONAL ELŐTTI VILÁGBAN EGYETLENEGY HATALMAS ÚR URALKODOTT. ÖVÉ VOLT MINDEN ÉGEN ÉS FÖLDÖN. MINDEN, AMI CSAK VOLT, MÉG AZ IS, AMI CSAK A VOLT UTÁN LESZ.

NEM VOLT EZ AZ ÚR SEM JÓ, SEM ROSSZ, SEM CSÚNYA, SEM SZÉP. SEM ILYEN, SEM OLYAN, HISZEN EGYSZERRE MINDENFÉLE VOLT. OLYAN HATALMAS ÚR VOLT, HOGY A BIRODALMÁBAN ÉLŐ EMBEREK MIND CSAK SEMMISÉGNEK TÚNTEK A SZÍNE ELŐTT.

EGYIK PONT OLYAN SEMMISÉGNEK, MINT A MÁSIK.
NEM IS TUDTA MEGKÜLÖNBÖZTETNI ŐKET, LUSTA IS VOLT MEGJEGYEZNI A NEVÜKET. MEGHAGYTA INKÁBB, HOGY SOHA ÉS SEHOL, SENKIT ÉS SEMMIT NEM LEHET NÉVEN NEVEZNI AZ Ő EGYETLENEGY BIRODALMÁBAN.
EKKOR KEVESEK FÖLLÁZADTAK ELLENE.
RENDEN. TIÉD MINDEN ÉGEN ÉS FÖLDÖN. RENDEN. TIÉD MINDEN, AMI CSAK VOLT, MÉG AZ IS, AMI CSAK A VOLT UTÁN LESZ. DE A NEVÜNKET NEM ADJUK, HA A FENE FENÉT ESZIK IS.
MÁRPEDIG A FENE FENÉT EVETT.
HOGY PARANCSÁNAK ELLENÉRE MINDEN ALATTVALÓNAK SAJÁT NEVE LEGYEN? A VILÁG EGYETLENEGY URA FÖLBŐSZÜLT A HALLATLAN SZEMTELENSÉGEN, ÉS HARAGJÁBAN SZÁMÚZTE A LÁZADÓKAT.
IGAZ, ÖVÉ VOLT AZ EGÉSZ VILÁG, DE AKKORA ÚR MÉGSEM VOLT, HOGY ÚJ VILÁGOT TEREMTSÉN. ÍGY EGY VÉGTELEN VONALLAL LEKANYARÍTOTT A RÉGIBŐL EGY DARABOT, ODA SZÁMÚZTE A LÁZADÓKAT.
AZÓTA SZIGORÚAN TILOS ÁTLÉPNI A VONALAT.

Oregán félt, hogy Lajos megelőzi őket, ezért rángatta el Tárkonyt a csempeszélű tányértól. Tárkony ezen annyira meglepődött, hogy csak napok múlva jutott eszébe nyafogni.

Hogy éhes. Hogy szomjas. Hogy fáradt. Hogy álmos. Hogy unatkozik. Hogy fázik. Hogy melege van. Hogy haza akar menni.

De Oregán hajthatatlan volt. Hajtotta őt a nagy felfedezők vére, és idegesítette Tárkony nyafogása. Galléron ragadta hát a barátját, hogy egy nyiffanás sem fért ki a torkán. Úgy vonszolta tovább magával.

Igyekezniük kellett, mert Lajos meg a többiek mindvégig a nyomukban loholtak teljes menetfelszerelésben.

A Hegy tetején végre föltárult előttük a végtelennek tetsző Nagy Büdös Semmi. Mögöttük a serpentineen meg ott kígyózott vagy a fél falu.

Tíz, legfeljebb száz vagy ezer napja már, hogy a Nagy Büdös Semmiben baktattak, amikor Tárkonynak egyszer csak eszébe jutott a zsömle. Már régen elfogyott mindenük, amit sebtében magukkal hoztak. Csak harmatvizet nyaltak, homokszemet ropogtattak. Csikorogtak a fogaik az éhségtől meg a homoktól.

Tárkony a friss zsömlére gondolt. A zsömlére, aminek puha belseje őrzi még a kemence emlékét. A ropogós kéregre, ami szépen megcserepesedett, amikor hűlni kezdett.

Hogy mennyire jó lett volna beleharapni abba a zsömlébe. Ha Oregán nem rángatja magával ide, ahol még nyafogni sem lehet egy jót.

– Tényleg, miért nyomkodják össze az öregek a zsömléket a boltban? – kérdezte Oregántól.

– Ne filozofálj, nem mindegy az neked? – morogta Oregán.

– De miért nyomkodják össze mindet, ha végül csak egyet vesznek meg?

Oregán megállt egy bucka tetején, és vészjóslóan Tárkonyra nézett.

– Te megint nyafogsz!

– A zsömlémet akarom! – fakadt sírva Tárkony.

– Az a zsömle már olyan szikkadt, hogy nincs a világon olyan öregasszony, aki puhára és kíváncsra tudná nyomkodni neked – vigasztalta Oregán.

De a szép szó nem hatott, ezért a jól bevált gallérszorongatással folytatta a vigasztalást. Meg is ragadta Tárkonyt, de a szorongatás helyett inkább a hátára kapta, mert a gallér mögött végre meglátta a Vonalat.

Ott tekergett lustán a Nagy Büdös Semmi közepén, ameddig csak a szem ellátott.

Oregán hatalmas csatakiáltást hallatott, és a kapálózó Tárkonnyal a hátán megiramodott a Vonal felé, hogy ők legyenek a világon az elsők, akik átlépik azt. Csak futott, és futott, és futott eszeveszetten, de a Vonal előtt mégis megtorpant, mint akit fejbe kólintottak.

A semmiből ugyanis ott termett két mokány fickó. Ugyan Oregán köldökéig sem értek, de olyan, de olyan szúrós szemmel néztek rá, de olyan, de olyan vadul rázták felé a mutatóujjukat, hogy Oregán sóbálvánnyá dermedt.

– Tilos, tilos, tilos, ezerszer is tilos! – visszhangozta az egyik.

– Tilos, tilos, tilos, ezerszer is tilos! – visszhangozta a másik.

Mint akit megbűvöltek, Oregán képtelen volt átlépni a Vonalat. Engedelmesen lenyekkentette a földre szegény Tárkonyt, majd maga is melléroskadt, és megtörten nyafogni kezdett.

Hogy hiába kutyaagolt. Hogy hiába éhezett. Hogy hiába szomjazott. Hogy hiába ázott. Hogy hiába fázott. A Vonalat mégsem lépheti át soha. Nem lehet ő az első, mert senki sem lehet az első. Sosem lesz így belőle világhíres felfedező.

Nemsokára megérkezett Lajos is, nyomában pedig sorra a többiek. De ők is hiába próbálkoztak, úgy jártak mindahányan, akár szegény Oregán.

Mert ha százan száz helyen is akartak átjutni egyszerre, mind a száz helyen ott termettek az Őrök, és dühösen rázták feléjük a mutatóujjukat.

Hogy szigorúan tilos!

Mint akik csodára várnak, végül mindannyian leroskadtak Oregán mellé a homokbuckára.

Csak vártak, és vártak, és vártak. Legalább tíz napig, legfeljebb százig, vagy ezerig. Mindhiába. Már vonalakat láttak az éhségtől, de az Őröknek eszük ágában sem volt eltűnni onnan.

Tárkony mindvégig ott feküdt mozdulatlanul, ahova Oregán lenyekkentette. A szeszélyes felhőket leste egykedvűen, és amikor már mindegyiknek zsömle formája volt, keservesen fölnyögött.

– Haza akarok menni!

Meglepte, hogy Oregán nem ragadta galléron a nyafogás miatt. A többiek is már csak fetrengtek kínjukban. Mint a hátukra fordított teknősök, kézzel-lábbal kalimpáltak.

– Miért nem megyünk már végre haza? – kérdezte tőlük.

– Az nem lehet! Az nem lehet, hogy hiába tettünk meg ekkora utat! – nyöszörögték.

– Kit érdekel a hülye Vonalatok, fetrengeni otthon is lehet! – fakadt ki Tárkony.

– Az nem lehet! Az nem lehet! Addig senki se megy haza, amíg valaki át nem lépi a Vonalat!

Tárkony erre komótosan föltápáskodott, lesöpörte ingérőit a homokot, és odacsoszogott a Vonalhoz.

Fölemelte a jobb lábát.

Mire ott termettek az Őrök, hogy nono!

Visszatette a jobb lábát és fölemelte a balt.

Mire rázni kezdték az Őrök az ujjukat, hogy tilos!

Visszatette a balt, megvonta a vállát, és páros lábbal átugrotta a Vonalat.

Az Őrök megnyúlt képpel néztek rá, hogy kérem, ez nem lehet, ez skandallum, ez teljesen szabálytalan! Aztán csak hápogtak döbbenetben, lilult a fejük, kigúvadt a szemük, reszketett a mutatóujjuk.

– Éljen Tárkony! Éljen Tárkony, a nemköltő költő, aki elsőként lépte át a Vonalat! – ünnepelték a többiek a világraszóló hőstettet.

De Tárkonyt ez az egész már régen nem érdekelt. Hátat fordított a Vonalnak. Hazaindult, hogy végre megegye azt a kőkeményre szikkadt zsömlét.

TÁRKONY és a VADCSÍZEK

Puha koppanások. Mintha egy bennrekedt dongó repülne neki újra meg újra a jégvirágos üvegnek.

Tárkony, a nemköltő költő kíváncsian fülelt. Nem értette, hogyan kerülhetett elő télen egy dongó. De lusta volt kikelni az ágyból, hogy utána járjon a koppanásoknak, amelyek úgy telepötytyözték szombat délelőttjét, akár a légypiszok a tisztára sikált ablakot.

Inkább a fejére húzta a paplant, és megpróbált visszaaludni. Hiába. Miután a koppanások megsűrűsödtek, akár a géppuskaropogás, a lustaságot mégis legyűrte a kíváncsiság.

Kikászálódott az ágyból, odacsoszogott az ablakhoz. Egy árva dongót sem talált, de legalább onnan tisztán hallhatta, hogy a gát felől hozza a szél a hangot.

Oregán abbahagyta a füttyögést, és letekerte a gázt a fazék alól. Tátott szájjal fülelt. A bal fülére kissé nagyot hallott, a jobbra

pedig nagyon. Mint habarás közben a fakanál, fejében őrülten pörögtek a gondolatok.

Se nem jég rianása, se nem hó alatt roskadozó fák ropogása. Még soha nem hallott ennyire fájdalmasan kemény, mégis titokzatosan puha koppanásokat.

Csücsök lázasan öltözködött, érezte, hogy valami nagyon nagy baj van odakinn.

A Völgy ájultan hevert a méteres hó alatt. Mindenki a meleg szobában pihegett, kivéve három zúzmarás alakot, akik dülöngélve törtek utat maguknak a gát felé.

Meg egy negyediket, aki egy hatalmas fedeles kosár körül sürgölődött a gátnál.

Oregán, Tárkony és Csücsök lihegve álltak meg pihenni.

Már órák óta arasztoltak a nyakig érő hóban a titokzatos koppanások, a rejtélyes puffanások, a sosem hallott hangok irányába. Dacolva a föl-föltámadó széllel, amely minden lépésnél egy-egy marék porhót vágott az arcukba.

Olyanok voltak már, akár a sampite teteje.

Amikor kicsit elcsitult a szél, a távolban meglátták a Tündért, aki egy újabb koppanás után fölvelt valamit a hóból, és egy vesszőkosárba dobta.

– Beléd zörgetek, te nyavalyás, csak valahogy jussunk végre oda! – fenyegetőzött Oregán.

De nem igazán jutottak, mert a hófúvás hatalmas hótorlaszt

pakolt elébük. Csak reszketve nézték a távolból, hogy mit művel ott az a Tündér.

Hát azt művelte, hogy összeszedte az ájult madarakat.

De ahogy az ájulást művelte, az volt csak az igazi káprázat.

A madarak dalolva hasították a levegőt, átröppentek a gát fölött, aztán jött az a puffanás. Mintha egy hatalmas, káprázatos üveglapnak ütköztek volna a magasban. Mintha fölrobbant volna egy kispárna, tollpihék szállingóztak a haragos-szürke felhők alól.

Miután elfogytak a madarak, a Tündér hátat fordított a jégge dermedt csapatnak, és teli kosárral a hóna alatt eltűnt a domb mögött.

A kosárban vadcsízek voltak, karcsú kis énekesmadarak, akik minden télen dalolva röppennek át a Völgy fölött, amikor nyakig ér a hó. Mindig a gát felől érkeznek, akár a nyíl vessző, és a prészházak felé tűnnek el a semmi égben.

Az ő titokzatos énekük ad hangot a tájnak. Szivacs ként szívják magukba erdők, mezők, lápok és kövek, amikor elterül fölöttük, akár az őszi ködök. A dallam később száz- és ezerféle hangon szivárog vissza belőlük az év összes napján.

A vadcsízektől jön minden hang a Völgyben. A patak csörgése, a szű percegése, a vadkan rögögése, az avar zizegése. Őket hallani a suhogó őszben, a ropogó télben, a harsogó tavaszban vagy a bágyadtan zümmögő nyárban.

Ha elvonulnak fölötté, hangja lesz a Völgynek. De jaj, nélkülük itt egész évben néma lenne minden, akár a sír.

– Az anyád kínját mászkálsz a fejemen! – morogta egy hóbucka Oregán talpa alatt. A buckából kiszártatva előbukkant Lajos, a mindenes, aki már régóta figyelte nyakig hóba ásva a Tündér gyanús neszezését. Oregán a nagy úttörő buzgólkodásban véletlenül rálépett a fejére.

– Lajos, mi ez az egész? – kérdezte Oregán.

– Az, hogy a Tündér meghibbant – felelte.

– Sose volt azt hibbanatlan – vigyorgott Tárkony.

– Te marha, nincs is olyan szó, hogy hibbanatlan – vágta hátba Oregán.

– Hát most mondtam, hogy hibbanatlan, és ha mondtam, akkor van! – húzta föl az orrát Tárkony.

– Csihadjátok már – intette le őket Csücsök. – Lajos, mondd, mi az, hogy meghibbant, és milyen káprázatnak repülnek neki odafönn a madarak?

– Meghibbant, mert a tavaszon elpusztult a vadcsíze, amit még kölyökkorában szelídített meg. Tudjátok, az, amelyiknek olyan repedt hangja volt.

– Jaj, az olyan rémületes volt, mint amikor krétát karistolnak a táblán – grimaszolt Tárkony.

– Azért volt olyan rémületes – magyarázta Lajos –, mert eltört a hangja, amikor a hirtelen hóesésben nekirepült a prészház ablakának. A Tündér bevitte magához a melegre, élesztgette, ápolgatta, etetgette. Rendbe is jött lassan, csak az éneke nem lett a régi soha, és már nem is lesz, mert elpusztult.

– Legalább vége a csikorgásnak. A prészházak körül mindig olyan rémes kísértethangok szálltak. Csuklottam, hacsak arrafelé

jártam – borzongott bele Tárkony a hang emlékébe is.

– Mert folyton-folyvást ott dalolt a repedt hangú vadcsíz – folytatta Lajos. – Az ő eltört énekét szívta magába a prэшázak környéke az év minden egyes napján. Az adott hangot a fű nyirkosságának, a patak gurgulázásának, a levelek sikításának.

De miután elpusztult szegény, lassan fakulni kezdtek a megszokott hangok. A Tündért pedig emészttette a bánat az eltört ének visszhangja után, ezért fogdosta most össze a vadcsízeket.

– De ha az összes vadcsízt elvitte a prэшázába, akkor ezután örök némaság lesz itt a Völgyben – mondta csüggedten Csücsök.

– Legalább nyugodtan aludhatok egész évben – ásított elégedetten Tárkony.

– Ha folyton belekotyogsz, sose tudjuk meg Lajostól, hogyan csinálta a Tündér azt a káprázatot – bólintotta meg Oregán barátságosan Tárkonyt, hogy az kapálózva hanyatt zuhant, és nyomott egy hóangyalt a hóban.

– Hát úgy, hogy kerített magának egy hatalmas üveget, amit hozzáragasztott egy felhőhöz, olyan magasan, ahol csak a vadcsízek meg a fecskék repülnek. Annak az üvegnek koppantak neki szegény madárkák...

– Szanaszét kell törnünk azt az üveget! – kiáltotta Oregán.

– Sajnos nem lehet – csóválta a fejét Lajos. – Pedig olyan csúzlit csináltam postásgumiból, szigetelőszalagból meg gumipókból, hogy ihaj. Csak sajnos se csapágygolyó, se fél téglá nem viszi át, olyan erős. Nem tehetünk semmit, ha a Tündér úgy akarja, nem lesz itt se patakcsörgés, se szélsuhogás, mostantól hangok nélkül kell élnünk.

– Elég a rinyálásból! Egyszerűen megnyuvasztjuk a Tündért, és kiszabadítjuk a csízeket! – emberkedett Oregán.

– Észnél vagy? – dugta ki rémulten a fejét a hóból Tárkony. – Tudod, hogy nem jó a Tündérrel ujjat húzni. Ha megbűvöl a tekintetével, a végén még mindannyian köddé válunk.

– Ha talán, ha esetleg szépen megkérnénk, hogy engedje szabadon őket? – próbálkozott Csücsök.

– Az ki van csukva – csóválta a fejét Lajos. – A Tündérrel nem lehet beszélni, ha nem akar valamit, úgyse lehet jobb belátásra bírni. De egy próbát talán megér – tette hozzá bizonytalanul, mivel neki sem volt jobb ötlete.

A Tündér prэшáza előtt hófúttá diófa állt. A diófa ágain átvetve száz meg száz félájult madár csüngött, akár egy-egy marék rongy. Mielőtt a Tündér fölpakolta volna őket a fára, selyemszállal egy nehéz üllőhöz kötözte a lábukat, nehogy elszálljanak, ha magukhoz térnek.

Az elpusztult vadcsíz kísértethangjai már régen megfakultak. Az éledező madarak krétanyikorgása viszont egyre erősödött. Az ütközéstől sajnos eltört mindahány éneke.

– Megnyuvasztunk! – kiáltotta Oregán, mikor a Tündér ajtót nyitott nekik. Tárkony egyből hasra vágta magát ijedtében, és belefúrta fejét a hóba.

– Parancsolj – nézett a Tündér mosolyogva Oregánra.

Oregán annyira zavarba jött annak átható tekintetétől, hogy hirtelen nem is tudta, hogyan fogjon bele a nyuvasztásba. Inkább szó nélkül Csücsök háta mögé kucorodott.

– Legyél szíves, engedd el a vadcsízeket! – törte meg végül Csücsök a kínos csendet.

– Semmi akadály – mondta a Tündér előzékenyen. – Majd tavaszra elengedem őket, ha már a repedt hangjukkal egyszer és mindenkorra telecsikorogták nekem a préházak környékét, és egyszer és mindenkorra úgy teleszívja magát minden, hogy egyszer és mindenkorra, vagyis örökre olyan csikorgás lesz itt, mint régen, míg élt az én kicsi madaram. Szóval, ha nincs más kérdés, akkor akár el is húzhatnátok innen! – vágta rájuk az ajtót udvariasan.

– Mégis lenne még egy kérdés – kopogott be hozzá újra Tárkony. – Igazán széttörhetné az a nagy üveget, csak hogy tavasszal ne repüljenek neki a fecskék.

– Semmi kedvem hozzá! – csapta be az ajtót végleg a Tündér.

– Postásgumi, szigetelőszalag, gumipók! – kiáltott föl Lajos, a mindenes. Szerinte ugyanis ezekkel mindent meg lehet javítani.

A gumipókokból hosszú kötelet sodortak. A végét föllőtték egy postásgumis csúzlival. Egyszer, kétszer, háromszor, százszor és ezerszer. Ezerötszázötvenötödszörre a kampó nagy nehezen beleakadt az üveg peremébe. Tárkony fölkapaszkodott a gumipók kötélen, és fekete szigetelőszalagból hatalmas sólymot ragasztott az üvegre, hogy a madarak messziről elkerüljék.

Igaza volt Lajosnak, gumipókkal, szigetelőszalaggal, postásgumival mindent meg lehet javítani. Mindent, kivéve a vadcsízek eltört énekét.

A madarak tavaszig annyira telecsikorogták a préházak környékét, hogy örökre furcsa hangja lett arrafelé mindennek. De hosszú éveken át ugyanolyan furcsa hangja volt az egész Völgynek is. A fűszálak például nyikorogtak, a patakok gurguláztak, a levelek sikongattak. Szegény Tárkony egy szemhunyasnyit sem tudott aludni.

A szabadon engedett vadcsízek továbbra is minden télen átvoznak a Völgy fölött, amikor nyakig ér a hó. A gát felől érkeznek, akár a nyílvessző, és a préházak felé tűnnek el a semmi égbe. Hangjuk, mint a csikorgó kréta.

Mégis, évről évre egyre több gyönyörűséges fiatal dallam szűrődik le a magasból a tájra.

TÁRKONY ÉS A SZÍNNYALÓK

– Te meg hogy kerültél ide? – csipentett föl ujjával Oregán valamit egy kókadt fürtről. Homlokát ráncolva hosszan vizsgálta. Forgatta jobbra, forgatta balra, míg ijedten a földhöz nem vágta. Gyorsan keresett egy dunsztosüveget, száraz faággal belepiszkálta azt a valamit, és elcaplatott vele Tárkonyhoz, a nemköltő költőhöz.

Tárkony még soha életében nem látott ehhez foghatót. Olyan volt, mint egy széttaposott meztelencsiga, csak sokkal másabb. Inkább mint a velős csontból egy szuszra kifújt velő. Csakhogy annak friss gombaszíne van, ennek meg olyan semmilyen. Nincs rá szó, hogyan nem volt színe, pedig a világon mindennek van.

– Mi ez az izé? – kérdezte Tárkony.

– Ez egy nyavalyás színnyaló – felelte Oregán. – Sürgősen el kell vinned a Tündérhez, ő tudni fogja, mit kell tenni vele. De vigyázz, le ne csavard az üveg fedelét.

– De mi az a színnyaló? – értetlenkedett tovább Tárkony.

– Nem hallod, hogy sürgősen! – türelmetlenkedett Oregán. –

Megtámadták a Völgyet! A Tündér mostanában csak veled áll szóba. Ha jókedvében találod, ő még megmenthet minket. De vigyázz, ahol egy van, ott akad kettő is, ahol kettő van, ott akad millió, érted?

– Öhöm – bólintott Tárkony, pedig az égvilágon semmit sem értett az egészből.

– Hát ez gáz – fintorgott a Tündér egykedvűen, amikor meglátta a dunsztosüveget.

– Oregán szerint te segíthetnél – mondta Tárkony.

– Hetnék, hetnék... – nyújtózott nagyot koszos szalmazsákján a Tündér. – Hetek is, de majd holnap, ma már nem dolgozom.

– Légy szíves – kérlelte Tárkony –, Oregán szerint megtámadták a Völgyet.

– Oregán, Oregán, Oregán! Ő nekem nem parancsol!

– Akkor a kedvemért...

– Hát jó – vette ki Tárkony kezéből a Tündér a dunsztosüveget, és addig nézett farkasszemet a színnyalóval, amíg az el nem tűnt.

Mert a Tündér a nézésben volt a legeslegjobb, meg a semmittevésben, abban még Tárkonynál is sokkal jobb. Ha sokáig nézett farkasszemet valamivel, akkor a semmi, ami a Tündérben volt, átment abba a valamibe, és az a valami semmivé lett. Nem is mert szemezni vele senki a Völgyben.

– Voilà! – vágta sarokba flegmán az üres dunsztosüveget.

– Oregán szerint, ahol egy van, ott akad kettő is, ahol kettő van, ott akad millió – próbálkozott Tárkony.

– Napi egyet vállalok. Millió nap múlva gyertek vissza – fordult a fal felé ásítva a Tündér.

Otthon már izgatott csapat várt Tárkonyra. Oregán, Lajos, Csücsök meg a Kocsmáros az asztalnál szorongtak. Hentes Kopasz, a világhírű kétjobblábás balhátvéd pedig a pulton ücsörögve szürcsölte Szörny kávéját.

– Na, mi volt? – kérdezte izgatottan Oregán.

– Eltüntette a színnyalót!

– Nagyszerű, tudtam, hogy a kedvedért segíteni fog! Csakis a Tündér képes addig nézni valamit, mígnem az a valami semmivé nem lesz.

– De, sajnós azt mondta, hogy csak egymillió nap múlva végez az utolsóval – hűtötte le Tárkony a lelkesedést.

– Akkor hát nincs más megoldás, el kell költöznünk a Völgyből! – sóhajtott leverten Oregán.

Lett aztán erre nagy zúgolódás, hogy hogy, meg miazhogyl

– Magyarázzátok már el végre nekünk is, mi ez az egész – szólt közbe a Kocsmáros.

– Megtámadtak minket a színnyalók – felelte Oregán.

– Az előőrs már betört a Völgybe, nemsokára itt a derékhad is. Ezek a kis dögök letarolják, ami csak az útjukba kerül. Érdes nyelvecskéjükkel mindenről és mindenkiről lenyalogatják a színeket. És amit egyszer lenyaltak, annak lőttek, annak nyomába örök tél költözik. Nincs segítség, azonnal el kell menekülnünk innen.

– Ne bolondozz, Oregán, te sose szoktál inni – vigyorgott Lajos.
– Tudtam, hogy nem hisztek nekem – vett elő Oregán egy újabb dunsztosüveget. Óvatosan kiemelt belőle csipesszel egy színnyalót, és az asztal közepére tette. – Ilyen lesz nemso-kára az asztal is, mint ezek – mutatta körbe ujjait, amelyekkel korábban a szőlőről lecsippentette a színnyalót.

Mindenki arcáról lefogyott a mosoly, amikor eltűnt az asztal gyönyörű diófa színe.

– Jéghideg – tapogatta meg döbbenten Lajos a színtelen deszkát.

– Ne haragudj, hogy nem hittünk neked – szabadkozott

a Kocsmáros. – Nagyon fájnak az ujjaid?

– Semmiség, mintha nem is lennének – legyintett Oregán.

– Jöjjenek csak! – csapott az asztalra Lajos. – Szanaszét lövöldözöm mindet a postásgumis csúzlímmal!

– Jöjjenek csak! – dobantott nagyot Hentes Kopasz. – Szanaszét taposom mindet a két jobblábas stoplis cipőmmel!

– A postásgumis csúzlíval ugyan lövöldözhetnek, a stoplis cipővel ugyan toporoghattok, semmit se használ – hűtötte le őket Oregán.

– Biztos nincs semmi, de semmi ellenszerük? – hunyorgott a Kocsmáros.

– Nincs, vagyis van, de az nincs. Vagyis lenne, ha kotyvasztanánk. Itt van az összes hozzávaló – vett elő Oregán egy gyűrt szakácskönyvet. – De minden létező színt össze kellene gyűjtenünk hozzá a Völgyből. A halványrothadtbarnától a szégyenszürkéig, a közönyfehértől a buggyantottzöldig minden

egy színt! És ha csak egyetlen egy árnyalat is kimarad, mit sem ér az egész. Aztán jól össze kell forralni az egészet, hogy olyan semmi színűvé váljon a massa, akár egy színnyaló. Azzal a minden színű és semmi színű festékkel be kell kenni mindent és mindenkit. Az utolsó utáni porszemet, még a bajuszod kunkori vörös kis szálát is, Kocsmáros. Hogy a színnyalók azt higgyék, felénk már nincsenek pusztítani való színek, és elkerüljék a Völgyet. De szinte lehetetlen, hogy időben végezzünk...

– Nagyszerű! – pattant föl a Kocsmáros. – Ha szinte lehetetlen, akkor szinte lehetséges. Lajos, durrants be a templom előtt a régi pacalos kondér alá! Oregán, pattanj föl Hentes Kopasz nyakába, onnan dirigáld a népet! Tárkony, fújj riadót. Jöjjön mindenki, aki él és mozog! Hozzanak minden szín minden árnyalatából egy darabot, cafatot, káprázatot, foszlányt vagy érzetet!

Fölbolydult a Völgy.

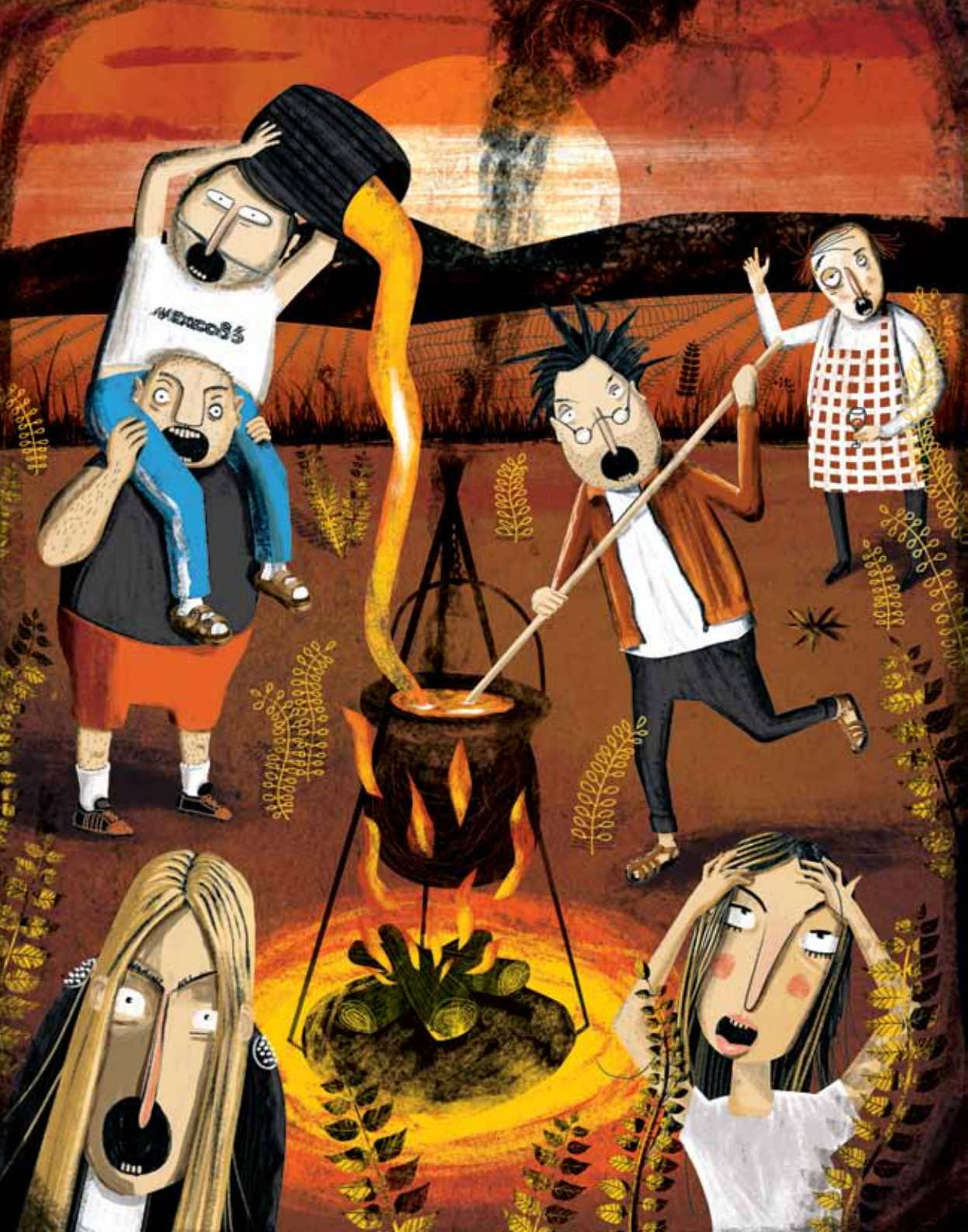
Hoztak haját, szőkét, vöröset, barnát, hoztak tyúkszem, gatyamadzagot, kutyaharapást, hoztak csókot, lázat, haragot és fogvacogást.

Oregán kipipált a könyvében minden hozzávalót, ami már bekerült a fortyogó kondérba.

Avarsápadt, pipa, gennyopál, pipa, ásitásfekete, pipa, unalomkék, pipa, füstöltszalonnarózsaszín, pipa, reszketéshalványlila, pipa.

– Pipa, pipa és pipa – harsogta fáradhatatlanul.

Egy szemhunyasnyit sem aludtak. Veszett vadászkutyaként

loholtak a Völgyben újabb és újabb színek után. Belestek minden rozsdás talicska alá, bekúsztak minden rókaljukba, alámerültek minden leveses fazékba.

Lajos táplálta a tüzet. Minden szőlőkarót, zsindelet, széklábat és könyvet pernyévé változtatott. Tárkony megállás nélkül kavargatta a rotyogó masszát, amelyből színpompás vulkánok törtek elő. Hol a kaszálók félelemzöldje, hol a keserűség jégvirága, hol a poros utcák szárazszürkéje fröccsent a magasba.

– Közönyfehér! – kiabálta kétségbeesetten Oregán. – Hozzatok közönyfehéret!

Hiába dolgoztak eddig éjt nappallá téve, a recept utolsó hozzávalója nélkül a régi pacalos kondérban rotyogó színmassza legfeljebb arra volt jó, hogy kerítést mázoljanak vele. Vagyis már arra sem, mert Lajos az összes kerítéslécet eltűzelte.

– Gyerünk, gyerünk! – kommandírozott a Kocsmáros. – Nem hallottátok? Újra át kell túrni mindent a közönyfehér után!

Mindhiába. Már moccanni sem volt erejük. Tárkony elvágódott, mint egy zsák, és máris édesdeden hortyogott. Egy színnyaló azonnal rámászott a gallérjára, Csücsök alig tudta lepöckölni onnan.

Az eszeveszett kutakodásban észre sem vették, hogy a színnyalók derékhada már a dombok mögött volt.

Nyomukban színevesztett világ.

– Esélytelen – vánszorgott le Oregán Hentes Kopasz nyakából. – Én megmondtam, hogy szinte lehetetlen. Hogy nem lesz elég időnk...

– Hát jó – sóhajtott a Kocsmáros. – Kapjátok össze a cőkmókokat, azonnal elhagyjuk a Völgyet.

Csücsök keservesen fölzokogott.

– Na, mi van? – nyújtózkodott nagyot a Tündér, akit fölébresztett Csücsök zokogása. – Éhen halok! Kész van már végre az a kaja? Mi ez a trutymó? – kukkantott bele meglepetten a kondérba. – Ez nem is pacal! Ez valami lekvár vagy mi?

Döbrent tekintetek szegeződtek rá. A Tündér mindvégig ott szunyókált a templom előtti padon, miközben ők fölforgatták az egész Völgyet.

– Na, mi van, elvitte a színnyaló a nyelveteket? – mártotta bele ujját a főzetbe, hogy megkóstolja, milyen lekvárt főztek.

Rettenetes rottyogás, fortyogás, bugyborgás támadt. Hirtelen fölrövénylett a massa, és a kondér szőröstül-bőröstül beszippan totta a Tündért.

Nem hittek a szemüknek, a színpompás festék olyan, de olyan semmi színűvé vált, akár egy színnyaló.

Hatalmas robbanás rázta meg a vidéket. Mint egy régóta szunyadó vulkán, a régi pacalos kondér magasba lövellte a semmi színű festéket, és zubogva beterítette vele a Völgy minden zegét és zugát.

Semmi színű lett minden élő és élettelen. A templom és a kocsmá, a lapos és a lápos, a kertek és a kutyák, az emberek és a préházak. Semmi színű lett a szalonna a kamrában, az autó a garázsban, az aranyhal az akváriumban. Az utolsó utáni

porszem, még a Kocsmáros bajszának kunkori, vörös kis szála is.

– Elmentek, elmentek! – kiabálta Csücsök, mintha ostromlott várból szabadultak volna. De ekkor már mindenki egy rakáson hortyogott a fáradtságtól.

A duzzogó Tündért harmadnapra szedték le a templomtoronyról, ahova a robbanás repítette. Még évek múlva is nagyon haragudott rájuk, mert nem hagytak neki egyetlenegy nyalintást sem abból a pompás lekvárból.

Tartalom:

1. TÁRKONY és az ÉBREDÉS 7
2. Tárkony és a MEGVILÁGOSODÁS 11. oldal

3. TÁRKONY
és A CSERJE → 19

4. TÁRKONY és a BÁTORSÁGCSAVAR 26

5. TÁRKONY és az UNALOM (33),
6. TÁRKONY és a VILÁGHÍR 40
7. Tárkony és a VONAL 51
8. TÁRKONY
és a
VADCSÍZEK → (63)
9. Tárkony és a SZÍNNYALÓK 73

ÖLTÖZKÖDŐS Vers

HIDEG IDŐBEN MELEGÍTŐBEN,
MELEG IDŐBEN HIDEGÍTŐBEN
LENNI LENNE JÓ.

ÍRTA TÁRKONY, A KÖLTŐ

A kiadvány megjelenését támogatta
a Nemzeti Kulturális Alap
és Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata

nka

Kiadta a Csimota Könyvkiadó,
a Móra Kiadói csoport tagja
Budapest, 2016
csimota.hu, info@csimota.hu

A kiadásért felel a Csimota Könyvkiadó Kft.
üzgyvezető igazgatója

Illusztráció és könyvterv: Nagy Norbert
Szerkesztő: Csányi Dóra, Tsík Sándor

Nyomtatta és kötötte
a Dürer Nyomda Kft, Gyula

© Kollár Árpád
© Nagy Norbert
© Csimota Könyvkiadó

Minden jog fenntartva!
ISBN: 978-615-5649-00-4

CSIMOTA